

Koclířov 1, Svitavy 5

Pavel Dobeš

1. U silnice čekám na svůj stop,
uprostřed mezi lány polí,
a od obzoru po obzor je ticho jako hrob
tam, kde stará státní kříží cestu třicetpět,
Koclířov jedna, Svitavy pět.
2. Pak slunce začlo bzučet, když jsem se k němu otočil,
a rozostřovat se mi před očima,
to žlutý práškovací čmelák vybral si mě nejspíš jako cíl,
čekám už jenom, kdy se z jeho střílny ozve těžkej kulomet,
Koclířov jedna, Svitavy pět.
3. Ve snu vidím husté řady aut,
které se po dálnicích ženou,
pak jedem spolu na velbloudech, letíme, a já jsem kosmonaut,
dneska už se přece nebudeme vracet zpět,
Koclířov jedna, Svitavy pět.
4. Táhneš mě jak řeka vodu z hor
a jako řeku táhne moře,
možná se jen mezi námi někde cestou zbláznil semafor,
a někdo už zařídí, že auta začnou jezdit, že odbrzdí se svět
,
Koclířov jedna, Svitavy pět ...